BLUE RIBBON TEA

Det finnes nog med bekymmer i världen utan att man måste dricka dåligt te --- man må hellre skaffa sig det bästa Försök BLUE RIBBON

KÄRLEKEN ÖVERVINNER ALLT.

Av G. B. McCUTHEON

(12) (Forts. föreg. nr.

— Kan en man också förlora sitt hjärta till en prinsessa, frågade hon i munter ton.

— Det kommer an på — prinsessan, var hans svar.

— Det tycks som om allt berodde på prinsessan.

— Inte helt och hållet, svarade han raskt. En mycket stor del beror på omständigheterna. När ni till exempel var miss Guggenslocker, skulle det ej ha varit nödvändigt att den man, som förlorade sitt hjärta till er, skulle ha varit en prins.

— Apropos mitt inkognito, så antog jag det emedan jag ej ville bli begapad av alla människor under min resa i Amerika. Jag reste ej genom ert land för att förevisa mig utan för att lära.

— Jag kommer i håg att det kostade er ett visst mynt att lära känna mitt namn.

— Det var såsom det visat sig väl använda pängar. Jag skall aldrig ångra att jag gav konduktören det där myntet, ty blev det ej ett medel att föra er till Edelweiss?

— Det var till en stor del skuld därtill, men jag tror dock att jag skulle ha kommit hit dess bistånd förutan. Ni vet ej hur ihärdig en amerikanare kan vara, när han vill ha någon av sina önskningar uppfylld.

— Skulle ni ha varit så där ihärdig, om ni vetat att jag var en prinsessa?

— Jag kan ej svara därpå. Ni måste komma ihåg, att jag ej hade en aning om vem ni var.

— Skulle ni rest till Graustark, om ni vetat att jag var dess regentinna? envisades hon.

— Jag erkänner att jag reste hit därför att jag trodde ni var miss Guggenslocker, medgav han. Vad tänker ni om en man, som reser tvärs över halva världen för en kvinnas skull?

— Att han måtte vara mycket nyfiken beträffande hennes levnadsförhållanden, var hennes svar.

— Den kvinna, för vilken en man gör så mycket, är för honom den enda kvinnan i världen.

— Ni får ej, förklarade hon säga att ni kom hit blott för at få se mig.

— Men jag kom just för att få se er och icke prinsessan Yetive av Graustark. Hur skulle jag kunna veta att ni var identisk med henne!

— Men ni vet det nu. Förstår ni ej nu, varför ni ej får tala till mig på det där sättet?

— Jo. Jag får ej göra det därför att ni är en prinsessa, svarade han i bitter ton.

— Nej, icke därför, utan därför att jag är en kvinna på samma gång som prinsessa. Såsom kvinna önskar jag höra det, såsom prinsessa får jag ej höra det. Förstår ni det nu?

Hennes ansikte glödde i detta ögonblick som en ros.

— Menar ni verkligen, att ni — började han med strålande ögon.

— Ack, vad har jag sagt! utropade hon helt förskräckt.

— Ni har sagt tillräckligt för att ingiva mig en vanvettig önskan att höra mera, utbrast han i det han grep hennes hand.

Hon drog den ögonblickligen ifrån honom och reste sig upp från den kapané på vilken hon satt. Denna stod helt nära den divan, på vilken han låg.

— Jag har endast sagt att jag önskade höra er säga att ni rest hit för att få återse mig. Detta är ju något som måste tillfredsställa min kvinnliga fåfänga. Det gör mig ledsen, att ni varit nog förmäten att missförstå mig.

Hon talade i en mycket kall ton, men han lät ej skrämma sig därav.

— Glöm att ni är en prinsessa, medan jag säger er egentliga skälet till att jag reste hit! bad han.

— Jag kan icke höra det! Jag menar, jag vill ej lyssna till er! utropade hon i det hon såg sig omkring på ett hjälplöst sätt, men hon blev stående kvar på samma ställe.

— Jag kom hit, återtog han med fast, beslutsam röst, därför att jag tänkt på er och drömt om er alltsedan den dag ni for från New York. Aldrig skall jag glömma den dagen!

Var så god återkalla ej i mitt minne — —

Här tystnade hon förvirrad och vände ansiktet mot fönstret.

— Den slängkyss ni kastade till mig ifyllde han. Var ni blott och bart prinsessa då ni gjorde det?

Hon svarade ej och han teg några ögonblick. Men därpå sade han helt dristigt.

— Om ni ej önskar höra mig säga sådana här saker, varför stannar ni då kvar här inne? Nej, gå ej ännu, tillade han hastigt, då hon helt bestört tog några steg till dörren. Jag önskar säga er varför jag reste hit. Sedan jag gjort det kan ni gå tillbaka till er tron onh återtaga er furstliga högdragenhet och jag skall återvända till mitt land, från vilket ni dragit mig bort. Jag reste hit emedan jag älskade er. Är det ej tillräckligt för att draga en man till världens ände? Jag reste hit för att om det var mig möjligt vinna er kärlek och gifta mig med er. Jag visste ju ej då annat än att ni var miss Guggenslocker. Då var det en möjlighet för att vinna er hand, men nu är det en omöjlighet. En prinsessa kan jag endast älska! Jag — —

— Jag förbjuder er att fortsätta, inföll hon, trots ordens lydelse icke var i befallande utan i bönfallande ton. Hör ni! Jag förbjuder er det. Också jag har tänkt på och drömt om er, och jag har önskat att ni skulle komma hit. Men ni får därför ej säga att ni älskar mig. Hör ni! Ni får ej göra det!

— Jag önskar endast veta, om ni älskar mig, viskade han.

— Jag kan ej säga er sanningen! utropade hon. Jag älskar er ej! tillade hon hastigt.

Innan han hunnit fatta betydelsen av dessa varandra så motsägande ord, hade hon flyttat sig bort från fönstret. Hennes kinder voro färgade av en hög rodnad och hon andades häftigt.

— Jag tror nu att ni älskar mig, sade han efter några ögonblick. Jag har funnit en prinsessa och förlorat en älskande kvinna!

— Jag ville ej att ni skulle säga vad ni nu sagt och hade ej för avsikt att säga vad jag sagt. Jag visste förut att ni älskade mig, ty hade ni ej gjort det skulle ni ej kommit hit, sade hon milt.

— Ni skulle således kunnat vara nog självisk att glädjas över vetskapen om min kärlek utan att också giva mig anledning att glädjas, utbrast han med bitterhet. Men var annat kan man vänta av en prinsessa. Jag önskar till Gud att ni vore den miss Guggenslocker, som jag kommit att uppsöka!

— Jag säger "amen" till denna önskan, sade hon i samma veka ton som förut. Kan jag hoppas, att ni aldrig återkommer till detta ämne? Vi ha båda erfarit vad som värit bäst för oss att ej veta. Ni kan säkert sätta er in i min ställning och skall förvisso hädanefter vara nog god att i mig alltid se furstinnan och glömma att jag ofrivilligt visat mig vara blott kvinna. Jag ber er för egen skull och min avstå från att vidare återkomma till er kärlek. Ni ser ju hur hopplöst det är för oss båda. Jag har ofrivilligt sagt mycket till er, som jag hoppas ni skall gömma inom ert bröst. Jag vet att ni skall göra det och att ni alltid skall förbliva den sanna gentleman som mitt hjärta sagt mig att ni är. Ni skall ju låta början förbliva slutet?

Hennes vädjan var så allvarlig, så nobel, att han kände sig djupt hedrad därav och ögonblickligen svarade:

— Ers höghet kan tryggt lita på min tystlåtenhet. Ert hjärtas hemlighet är tusen gånger mera värd än min. Den skall vara mig helig. Mitt livs glädje är slut, men lyckan att veta att ni älskar mig skall aldrig dö. Jag vet nu att ni älskar mig, fast ni ej sagt det i tydliga ord. Jag skall aldrig glömma att ni gör det. Men fast jag ej skall yppa det för andra, kan jag ej lova att ej vidare tala med er om kärlek. Mitt hjärta är nu uppfyllt med hopp och mod och — —

— Nej, nej! Ni får ej hoppas inföll hon häftigt.

— Förlåt mig! Men nog kan ni till låta mig att säga att jag så länge jag lever skall hysa åtminstone ett svagt hopp. Inom min släkt är det ingen som vet vad det vill säga att bli slagen vare sig i kärlek eller krig.

— De murar, som omgiva en furstinnas hjärta, äro ogenomträngliga, när hon försvara dem, sade hon med ett sorgset leende.

— Och likväl kan en furste slå ned murarne och vinna med ett enda slag vad en vanlig man ej kan vinna om han också fick leva i tio mansåldrar. Sådan är världen.

— Fursten kan kanske slå ned murarne, men därför besegrar han ej det hjärta de omgärdat. Men nog härom. Jag är Graustarks furstinna, ni är min vän Greenfall Lorry, och det existerar blott en varm vänskap mellan oss, sade hon nu i sin vanliga glada ton.

— Och en tron, tillade han.

Trots han kände litet missräkning och överraskning över att hon så lätt kunnat återtaga sitt vanliga sätt kunde han dock ej låta bli att smäle.

— Det existerar också ett löfte, påminte hon honom.

— Från vilket jag hoppas att en dag bli befriad, svarade han.

— Genom döden!

— Nej genom livet! Det kan ske förr än ni tror!

— Ni glömmer redan ert löfte!

— Jag ber om förlåtelse, ers höghet!

Båda skrattade nu, ehuru med tungt hjärta.

— Klockan är nu tre, den timma då ni skulle ha uppvaktat mig, sade hon då hon nu styrde sina steg mot dörren.

— Jag kom vid tretiden på natten i stället.

— Och fann mig hemma!

— I ett ointagligt slott, omgiven av troll, var hans svar.

XII.

Greenfall blev såsom prinsessan lovat förflyttad till ett annat rum före dinern. Han och Harry dinerade tillsammans där och fick efteråt vara ensamma där med varandra flere timmar.

Harry gav honom en entusiastisk skildring av comtess Dagmar och alla hennes förtjusande egenskaper och slöt med att säga:

— Du har ej ännu sett mycket av henne och kan därför ej bedöma henne, men jag säger dig att hon är förtrollande. Och till all lycka är hon ej förlovad med vare sig någon greve eller hertig. De dyrka henne alla, men ha ingenting för det.

— Hur vet du allt detta? frågade Greenfall, som hört blott hälften av vad han sade, tack vare de faktum att hans egna tankar rörde sig omkring prinsessan Yetive.

— Jag har naturligtvis frågat henne. Hon började med att fråga om jag var gift, varpå jag svarade att jag icke var det och att jag ej enb var förlovad. Därpå frågade jag henne om hon var gift. Hon svarade att hon ej var det och att hon ej ämnade gifta sig förr än hon fann en man av den rätta sorten. Detta sista tillade hon, då jag uttryckte min förvåning över att hon ej var gift.

Jag tycker om att höra en flicka tala så, isynnerhet när det är en flicka som har att välja mellan högfornäma aristokrater. Det gör mig sannerligen ont om prinsessan.

— Varför det? frågade Greenfall livligt.

— Därför att det ej är i hennes makt att kunna få välja vem hon vill. Komtess Dagmar sade mig att hon ej kan låta bli att gråta så ofta hon tänker på vad förestår henne.

— Berätta mig allt.

— Jag vet ingenting särskilt. Jag intresserar mig ej vidare för prinsessan och hade ej mod att göra några närgångna frågor om henne. Men jag vet att hon kommer att bli tvingad till att ingå ett för henne obehagligt giftermål.

— Så går det vanligtvis för furstinnor, anmärkte Greenfall i skenbart likgiltig ton.

— Detta är vad jag fått reda på genom komtess Dagmar, återtog Harry. Kanske kan du, om du pumpar henne, få veta allt vad som rör prinsessan. Att det förestår henne allvarsamma ledsamheter är säkert, ty i annat fall skulle nog inte komtessan fälla så många tårar för hennes skull.

Då Greenfall nu återkallade i minnet det samtal han tidigare på eftermiddagen haft med prinsessan kände han att hans vän hade rätt i denna övertygelse.

— Det gör mig ont om dig, gamle vän, fortfor Harry, när han nu märkte hur nedslagen han såg ut. Du spanade upp miss Guggenslocker blott för att finna att hon aldrig kunde bli något för dig. Det är ett hopplöst fall, men låt det inte helt och hållet förkrossa dig. Du lär dig nog att glömma henne, när vi blott komit hit igen. Hade hon blott varit en grevinna som komtess Dagmar, så hade du haft goda utsikter, men nu — —

— Jag vet att det är vanvettigt av mig, men jag kan ej ännu uppgiva hoppet om att en dag få kalla henne min. Du vet ej hur högt jag älskar henne.

— Jag beundrar din hoppfullhet, men det gör mig icke förty mycket ont om dig.

— Tack skall du ha för ditt deltagande. Jag förmodar att jag kommer att behöva det, sade Greenfal i dyster ton.

Han kände att Harry hade rätt, och att det var vanvettigt gjort av honom att hoppas i en så hopplös sak.

Någon knackade nu på dörren. Då Harry öppnade kom en kammartjänare in för att fråga om mr Greenfall ville taga emot greve Halfort.

— Skola vi taga emot honom? frågade Harry.

— Ja, ja, svarade Greenfall ivrigt.

Harry gav kammartjänaren en vink om att grevar vore välkommen, varpå denne försvann.

— Jag förmodar att det än en diplomatisk visit, sade nu Harry till Greenfall. Jag tror mig förstå att greven är premiäminister. Stannar han kvar hos oss en stund så skola vi på äkta diplomatiskt vis språka med honom.

— God afton, ers excellens! tillade han vänd mot den nu inträdande greven. Vi känna oss mycket hedrade av ert besök.

— Jag kunde ej gå till ro förr än jag gjort mig underrätad om mr Lorrys tillstånd, sade greven på sin brutna engelska i det han satte sig i en fåtölj bredvid den soffa, på vilken Greenfall satt.

— Han är allright, försäkrade Harry på sitt glada, livliga vis. Han skulle vara i stånd till att redan åter vara med om en batalj.

— Det där är likt amerikanare efter vad jag hört sägas, sade greven i förbindlig ton. Ni erkänner er först slagne när döden kommer. Är ert huvud bättre, mr Lorry?

— Det smärtar ej så mycket som det förut gjort. Jag kan säkert vara uppe i morgon. Det är bra vänligt av er att hysa ett så varmt intresse för mig, var Greenfalls svar. Hur befinner sig grevinnan? Har den förskräckelse hon i natt utstod ej bekommit henne illa?

— Hon är för tillfället hos prinsessan och båda befinna sig fullkomligt väl. Alltsedan vårt krig ha Graustarks kvinnor ingenting haft att lära ifråga om mod och uthållighet. Ni har er naturligtvis ej något bekant om ett förskräckligt krig?

— Nej, men vi skulle vara tacksamma, om ers excellens ville berätta för oss däröm, sade Harry ivrigt. Det finns ingenting som jag intresserar mig mer för än krig.

— Vi ha här i Graustark förnärvarande all orsak att erinra oss det sista kriget och att bittert beklaga resultatet därav. Det är nu precis femton år sedan — men skall det ej trötta mr Lorry att höra allt som står i samband därmed.

—Det skall roa mig i stället, försäkrade Greenfall ivrigt. Var så god och fortstätt!

— För femton år sedan återtog greven, blev furst Gaulock av Graustark, prinsessans Yetives fader, mycket förbittrad över de Axphains soldaters vilda framfart som patrullerade vid vår norra gräns. Han fordrade skadeersättning för den ödeläggelse de åstadkommit, men förvägrades detta och förklarade krig. Graustark innehåller åtta hundra kvadratmil av de fruktbaraste landstråckor som finnas i denna del av världen. Vårt grannland Axphain är mindre både till areal och befolkning. Vår armé var bättre ekiperad men ej så härdad.

Under åtskilliga månader fördes kriget vid vår norra landsända till vår fördel men slutresultatet var det, att våra trupper drevos till Edelweiss, slagna och förminskade av de vilda horder, som kommit över våra gränser.

Nationen blev utom sig av bestörtning, ty ett sådant resultat hade ingen ansett möjligt. Vi hade varit alltför säkra om seger. Över en månad kämpade vi här i Edelweiss för brinnande livet och därunder stupade hundratals av våra bästa medborgare, ty alla, såväl aristokrater som arbetare, grepo till vapen för att försvara vår huvudstad.

Ni kunna ännu i dag se märken efter denna belägring på nästan varje hus i Edelweiss. Hundratals gravar nere i den södra dalen vittna också om fasorna under densamma.

Slottet stormades till sist och furst Gaulock tillika med ett stort antal av landets män funno därvid sin död. Fursten dödades utanför slottets portar under ett sista tappert bemödande att slå tillbaka fienderna. En bronsstaty utmärker nu den plats där han föll.

Furstens gemål var min syster och som jag var premiäminister var det genom mig som staden gav sig och belägringen fick ett slut.

Den 20 november blir det jämt femton år sedan fredsförhandlingarna undertecknades i Sofia. Vi voro nödsakade att avträda en del av vårt nordligaste territorium, som var mycket värdefullt genom sina gruvor. Vi dömdes tillika att efter 15 år betala en krigsskadeersättning på tjugo miljoner gavos eller omkring 30 miljoner dollars jämte ränta.

(Forts.)

Eremiter.

Med eremiter betecknas inom den kristna kyrkan de av dess medlemmar som draga sig tillbaka från samhällslivet för att i ensamheten helt kunna hänge sig åt religiösa betraktelser. Eremitlivet är dock ingen företeelse som är säregen för den kristna världen. Det har i alla tider funnits människor, som längtat att i frid och ro i ensamheten få begrunda tillvaron och dess gåta. En eremit behöver således icke nödvändigt vara en religiös personlighet, han kan lika väl vara en hednisk filosof. Dock må sägas att det huvudsakligen är individer, som djupt gripits av sitt folks religion, som ägnat sig åt eremitlivet. Vi vilja här närmast sysselsätta oss med företeelsen inom den kristna kyrkan.

Det var mot slutet av förföljelsestriderna mot de kristna, det vill säga under 300- och 400-talen, som eremitlivet florerade i sin största utsträckning. Tanken att helt frigöra sig från världen och dess frestelser och i ensamheten söka Gud uppstod hos många fromma kristna. En av de första som satte denna tanke i verket var den helige Antonius. Han var född år 251 i Heraklia i övre Egypten och var i sin första ungdom lantbrukare. Då han en gång vid 20 års ålder hörde Jesu ord till den rike ynglingen lässas, blev han så djupt gripen, att han fördelade hela sin egendom bland de fattiga och beslöt att leva återstoden av sitt liv i armod. Först bosatte han sig i ödemarken i en gammal gravkammare, sedan flyttade han till de förfallna ruinerna av en åldrig borg. Flera gånger besökte han Alexandria för att styrka och liva de kristna, då de voro i nöd och betryck. Det var inte litet uppseende denne ökenman väckte i den stora världsstaden. Klädd i en grov dräkt, med långt tovigt hår och skägg och överhöljd med smuts följdes han av hopar av folk varhälst han drog fram och beundrades överallt för sitt nit och kristliga allvar. Mot slutet av sitt liv drog han sig tillsammans med två vänner ändå längre ut i ensliga näjder och dog där 365 vida berömd för sin helighet. Antonius liv manade många kristna till efterföljd, och det blev så småningom hela skaror av folk, som drogo ut i öknen. En av de mest kända av hans lärjungar var Hilaron född 291 och bosatt i öknen mellan Gaza och Egypten.

Eremiterna eller ödemarksinvånarna sökte att kuva kroppen och dess lustar och förkväva varje känsla i sin själ, så de varken skulle känna glädje eller smärta. De vårdslösade på så sätt sin yttre människa och blevo mer och mer lika djur. De trodde sig nämligen genom detta tillbakatryckande av allt vad som hörde till det verkliga livet kunna komma i ett tillstånd i vilket de omedelbart fingo skåda Gud. De voro outtröttliga i att uppfinna nya underliga former för självspäkningar, ofta togos hedniska kultur till mönster för dessa kristliga asketer. Särskilt ha nog Indiens fakirer inverkat på många eremiter, bland annat den grupp som kallas styliter eller pelarhelgon. Föregångsmannen bland dessa var Simeom styliten, som tillbrakte 30 år av sitt liv på en 18 m. hög pelare. Denna var ej så stor att han kunde ligga eller sitta, utan han var tvungen att även sova stående. Pelarens övre platta var dock till all lycka försedd med bröstvärn, så Simeon behövde ej frukta att under sömnen falla ned. Föda erhöll han av den kringboende befolkningen, hos vilken han njöt stort anseende för helighet. Efter sin död uppe på pelaren betraktades han som ett hälgon.

En del eremiter hade fått för sig att de ej skulle sova, och intogo för den skull de mest obekväma ställningar för att hindra sig själva från att falla i sömn. Andra åter ville ej äta sin föda som vanliga människor utan sprungo ikring i flockar och betade gräs, släckande sin törst genom att slicka daggen av de våta stenarna. De sjönko så djupt i förnedring, att man har svårt att beteckna dess "heliga" män med namnet människor.

Eremitlivet gick alltså som så många andra utpräglade kyrkliga rörelser till överdrift. De första eremiterna kunde genom sin isolering komma fram till en klarare syn på livet och tingen, än de människor, som levde mitt uppe i händelsernas lopp. Men när icke denna tankens vidare utveckling blev huvudsaken, utan i stället kroppens späkning blev det enda centrala i deras liv, hade rörelsen dömt sig själv till undergång. Sin största betydelse hade kanske detta blomstrande eremitliv i de första århundradena efter Kristi födelse, genom att det gav upphov till den andra stora asketiska rörelsen inom kyrkan, nämligen klosterväsendet.

Ett järnskepp väger en femtedel mindre är ett fartyg av trä.

MANITOBA GOVERNMENT SERVICE DEPARTMENT

En av en serie artiklar av olika tjänstemän i Manitobaregeringens tjänst.

Konservering av föda för vinterbruk.

Sommaren är rätta tiden på året att preservera många slag av föda för vinterbruk. Under många år ha husmödrar preserverat de flesta slags frukter med framgång. Men det har endast varit under de tre eller fyra sista åren, som de hava lärt att preservera grönsaker genom den process, som är känd under namnet konservering.

Uttrycket konservering användes för att betyda preservering av föda utan att man bryr sig om, vilka kärl som användas. De flesta husmödrar bruka glasburkar för konservering. Och den process, som nu nästan allmänt brukas är den, som är känd som "Cold Pack Method."

För att bliva en framgångsrik konservare, bör man förstå, varför föda förstöres, om den överlåtes åt den naturliga processen. Flytande omkring överallt i luften finnas sporer eller frön av olika slag från "bakterielivet." Vetenskapsmannen säger om en del av dessa, att de äro bakterier som äro jäster och somliga mögel. Alla äro de vanligen grupperade tillsammans under den allmänna termen "germs." Dessa äro praktiskt taget från. Om de falla i en lämplig substans, börja de växa samt mängdubbla sig med stor snabbhet. Detta förorsakar jäsning samt förstörandet av födan.

De två stora idéerna i förening med konservering äro sålunda att döda alla frön, vilka befinna sig i och på den föda, som behandlas, somt sedan förhindra insläppandet av alla andra frön.

Det finnes olika metoder av konservering. En metod är att koka födan grundligt i en öppen kittel, innan den lägges i burkar. Men en bättre metod med de flesta livsmedel är vad som är känt som "Cold Pack Method." Denna metod har den förmånen att den skyddar de individuella fruktterna och grönsakerna från att brytas genom att röras, att den kvarhåller en bättre smak, att den bevarar dem säkrare samt att den kräver mindre förlust av tid och arbete, än vad som behöves för andra processer.

Denna "Cold Pack" metod är i få ord att rena materialet, packa det i rena glasburkar, betäcka med sirup eller vatten, sätta lock på men ej tätt, betäcka glasen rätt över vattnet, försegla tätt, pröva om det läker samt sedan sätta det undan.

Skilda kärl kunna brukas för kokningen. En av de allmännaste är den vanliga tennkokaren, i vilken veckans tvätt kokas. Vi vilja antaga, att den brukas.

Tag först träribbor samt genom att spika fast rätta längder av dessa tillsammans gör en öppen ställning, som passar på insidan och vilar på botten av kokkärlet. Detta är helt enkelt avsett för att avhålla glasburkarna från att vila på botten av kärlet samt genom att låta vattnet befinna sig under burkarna hindra dem från att bliva för heta i botten.

Utvälj sedan burkarna och pröva dem genom att låta fingret gå runt, där gummiringen vilar. Borttag alla skarpa kanter eller oregelbundenheter med en fil. Preparera gummiringarna. Bruka ej gamla gummiringar, köp nya varje år. Försäkra er om att gummiringarna passa det slags burkar, som ni använder. Om ni är i tvivel om, huruvida en burk förseglas rätt, bruka den ej för grönsaker utan för rabarber eller någon annan produkt, som är lättare att preservera.

Preparera produkten för att konserveras genom att tvätta samt genom att använda sådana preparationer, som äro nödvändiga.

En del livsmedel äro bättre, om de vitas. Detta är i synnerhet sant om syrliga livsmedel. För att vita produkten lägg det i en bit av så kallat cheese cloth, sänk det i kokande vatten för några få minuter, tag sedan upp det och placera det i kallt vatten.

Packa produkten omsorgsfullt i burken, sedan ni först sätt gummiringen på densamma och sedan ni havt burkarna hettade, häll kokande sirup in över frukt. Fyll burkarna upp till en fjärdedel från toppen.

Häll kokande vatten över grönsaker samt lägg till en tesked med salt.

Försegla partiellt burkarna. Om det är en burk med skruvtopp, tillskruva locket tätt, vrid sedan locket tillbaka ungefär en åttondedel av cirkelomfånget. Om det är en trådspännburk, lämna spännet öppet. Idéen är att tillåta litet ånga komma ut, under det att burkarna koka. Om burkarna äro för tätt förseglade, komma gummiringarna att tvingas ut samt tillåta ångan utströmma och burkarna förseglas ej tätt.

Steralisera innehållet av burkarna genom kokning. Längden av kokningstiden varierar för olika slags produkter, som följer: jordgubbar 8 minuter, persikor 15 minuter, andra mjuka frukter 12 minuter, äpplen 20 minuter, tomater 30 minuter, ärtor 3 timmar, bönor 2 3—4 timmar, betor 1 1-2 timme samt morötter 1 1-2 timme.

Steraliserandet bör göras så kvickt som möjligt, sedan produkten är packad i burkarna. Hav burkarna heta, då ni packar; häll het siryp eller hett vatten i dem; hav vattnet kokande i det kärl, i vilket burkarna placeras; häll det sedan kokande hela tiden. Om det upphör koka, då burkarna läggas i, börja att räkna den tid från då det börjar att koka igen.

När tiden är inne, tag genast bort burkarna, försegla tätt så snart det tages från vattnet, innan det avkyles. Öppna dem ej för att hålla i mera vätska eller för något annat skäl, eftersom ni då skulle släppa in germs.

Låt dem sedan under några timmar stå upp och ner på en plats, där intet drag finnes, och om de ej läka ställ dem å en sval, mörk plats, där de ej kunna frysa. Om burken läker, då den vändes upp och ned, bör en ny gummiring sättes på samt burken åter kokas under fem minuter.

Var och en som vänder sig till the Publications Branch, Department of Agriculture, Winnipeg, kan få ett fritt exemplar (på engelska) om "Canning by the cold Pack Method," vilken behandlar detta ämne fullständigt samt givande i detalj metoderna att konservera varierande slag av grönsaker, frukter och kött.

Vi äro speciella och direkta representanter för

THE PUBLIC NATIONAL BANK OF NEW YORK.

Vår bankavdelning besörjer under full garanti av the Royal Bank of Canada — en av de starkaste institutioner i sitt slag här i landet — försändelser till alla platser i Sverge, Norge och Danmark av Money Orders eller Drafts efter högsta möjliga kurs samt på det mest fördelaktiga sätt för avsändaren. Små banker i de olika settlementen hava icke de förbindelser, som vi ha, och äro ej i stånd att få daglig kursnotering per telegraf från New York, som vi få. Men därför äro vi också i tillfälle att i många fall spara betydliga belopp för den, som önskar att sända sina pengar till något av de skandinaviska länderna. Kursen är ännu fördelaktig, om man begagnar sig av tillfället att genast sända pengarna. Men det är troligt, att det endast är en tidsfråga och en mycket kort sådan, när den vanliga kursen av kr. 3:70—3.72 per dollar blir gällande. Vige alltid den högsta möjliga Kurs den dag då pengarna sändas. Dessutom sända vi pengarna omedelbart samt taga ingen extra betalning för avsändandet av checkar, drafts etc.

Som ett bevis på att vår firma är känd och erkänd vilja vi meddela, att vi härförliden hade besök av ett ombud för THE PUBLIC NATIONAL BANK OF NEW YORK i New York, N. Y. Sagda bank är en av världens största samt har ett kapital på $4,500,000 och tillgångar på $65,000,000. Vi gjorde en överenskommelse att här i Winnipeg direkt representera banken och tack vare detta kunna vi nu genom sagda bank sände pengar till vilken som helst plats i Europa. Vidare få vi telegrafiska kursnoteringar dagligen och kunna alltid erbjuda er bästa kurs.

Personer i landsorten vilka vilja sända pengar till någon person i Sverge på det fördelaktigaste sättet kunna göra så genom att i post money order, draft eller check — utställd på P. M. DAHL Steamship Agency — sända oss summan och vi avsända den samma dag. Utsätt alltid tydligt mottagarens i Sverges namn och adress. Även kunna vi för eder placera pengar i vilken som helst bank i Sverge. Angiv blott vilken bank ni vill begagna samt om ni vill ha pengarna insatta på sparkasseräkning eller å vanligt bankkonto på kort tid. Ni får då först kvitto av oss och sedan sänder banken er kvitto eller passbok utvisande den insattasummans storlek.

P. M. Dahl Steamship Agency

Referenser: Royal Bank of Canada, William Ave. Branch, samt Dominion Bank, North End Branch.

325 Logan Ave., — Winnipeg, Man.

Natt- och dagbud besvaras skyndsamt

Kontorstimmar: 9—12 Söndagar 2—6 9—12 7—9 2—6

DR. B. GERZABEK,

Medlem av "The Royal College of Surgeons", England; licentiat av "The Royal College of Physicians", London, England; f. d. assisterande läkare och kirurg i Wien, Prag, Berlin, Gracon och andra hospital.

Dr. B. Gerzabeks Privata Hospital.

För vård och vetenskaplig behandling av lungröta, hjärt-, mag-, inälvs- och njursåkommor; urin-, hud- och nervsjukdomar; kvinnors, barns, och ålderdomskrämpor etc.

X-RAY (Röntgenstrålar) rum, utrustat med alla de senaste apparaterna både för "screening", stereoskopiskt arbete och tagandet av fotografier från invärtes organ.

OPERATIONSRUM med de mest tidsenliga apparater för små och stora operationer.

PATIENTERS SJUKRUM, alla av gillad modärn hospitalskonstruktion, rymliga, väl ventilerade och med en uppmuntrande anblick.

LABORATORIUM OCH APOTEK försett med alla inländska och importerade nya materialier av bästa och renaste slag, från vilka medikamenter sammansättas av doktorn själv.

DR. B. GERZABEK

415—417 Pritchard Ave., Winnipeg.

Telefon: J. 474.

Priset på vete i England är dubbelt så högt som före kriget.

* * *

Rättvisa är hälften av religion, säger ett turkiskt ordspråk.

För omkring 100 år sedan skull man för den summa, som nu ett par sarfartyg kostar i byggnad, kunn bygga och utrusta en hel krigsflott enligt dåtida anspråk.